

perquè, dit ben clarament, *espanyolitzar* vol dir *castellanitzar* i *acastellanar*. L'estratègia calculada, ben estudiada i deliberada, és que les autoritats de Madrid ja fa segles que reserven i promocionen el nom de *Espanya/espanyol* per a la seva pròpia nació, *Castella/castellà*. D'ací que el CIS, i molts de polítics i politòlegs, també nostrats com el mateix CEO, interpretin «tan espanyol com català [o valencià o balear]» com a identitat **nacional** dual. I, com ja ens «predica» constantment el CIS, aquest percentatge majoritari de la *identitat dual* és el que fa que els espanyolistes (dits també *unionistes*) continuïn defensant que la majoria dels catalans (o dels valencians o dels balears) també se senten i volen ésser espanyols, en quant *implícitament també es consideren nacionalment castellans!* Aquesta interpretació és un artífici, miratge que es desfaria si hom confrontàs «caste-

llà» *versus* «català». D'aquesta manera, i exceptuant-ne els castellans-castellans⁸, tots els enquestats al Principat de Catalunya (andalusos, gallecs, catalans, etc.) es manifestarien cap al cantó «més català» de l'escala, conscienciant-los i aplanant-los el camí cap a la presa de decisions polítiques correctes, la independència, i no pas enganyoses, com

ara l'autonomisme, el federalisme o el confederalisme. És de doldre que fins i tot el CEO, amenaçat de mort des de Madrid, faci seguidisme del CIS en aquest tema, l'espanyolització identitària, que tant ens perjudica. ◆

Propostes terminològiques

Espanya	entitat política	Regne d'Espanya
Espanya	península, topònim	Sud-oest d'Europa
Espanya [Castella]	nom nacional	Espanya [ant. Castella] (com els portuguesos)

8. En l'organització territorial i política actual del Regne d'Espanya, no n'hi ha, de castellans-castellans, sinó «*madrileños*», «*castellano-manchegos*», «*castellano-leoneses*», «*riojanos*» i «*cántabros*».

De drets i llibertats: política i dignitat

ANDREU SALOM I MIR (Mallorca)

«La nostra marxa cap a la llibertat és irreversible, i no hem de permetre que la por s'interposi en el nostre camí.» Aquestes paraules de Nelson Mandela, premonitòries, tenen el gran mèrit de dibuixar a l'horitzó dels pobles sotmesos un estel refulgent de dignitat i de llibertat, d'avaluar el dret de totes les nacions del món, de les col·lectivitats humanes amb voluntat d'ésser, a cercar la seva llibertat i obtenir-la. Tothom té el dret de ser lliure, i els pobles també.

La voluntat del Principat de Catalunya de decidir el seu futur en llibertat a través del vot legítim i democràtic, a regir sense interferències constants ni imposicions el seu destí col·lectiu, és i ha de ser inalienable. És un clam que sorgeix de la societat civil i que els partits amb una clara vocació catalana han sabut traslladar a l'escenari polític, i endegar un procés explícit i engrescador cap a la consecució de la llibertat plena, de la independència. Clar i català. Enfront d'això hi ha un Estat espanyol, i uns polítics espanyols, que cada dia que passa fan més el ridícul. Tan sols saben esgrimir el mis-

satge de la por i de l'amenaça, embolcallant el seu patètic i ultramuntà discurs en la invocació espúria i sacralitzada d'una Constitució que interpreten com sis fos una carcassa rígida i inamovible, la qual cosa lliga perfectament amb el demble, el caràcter i les maneres de l'espanyolisme militant, majoritari en l'espai polític del país en qüestió.

Els atacs furibunds del nacionalisme espanyol són un producte psicopatològic que emana dels seus propis dimonis interiors. Són els mateixos dimonis que guarneixen el nacionalisme satèl·lit espanyol radicat a les nostres illes (i al País Valencià). És per això que quan aquí, entre nosaltres, han tingut l'oportunitat de governar amb una majoria absoluta folgada, han actuat amb el mateix autoritarisme, la mateixa prepotència i les mateixes terribles mancances democràtiques que caracteritzen el seu model suprem. La indignència moral i política que demostra la gent que governa a hores d'ara la nostra comunitat és tan acusada i omnipresent, que la seva acció de govern amenaça de convertir aquesta

terra en un desert cultural i una ruïna social i mediambiental. És el que volen. Odien el país que ells mateixos governen. Odien la seva llengua, les seves arrels catalanes, les seves manifestacions culturals més genuïnes i la seva voluntat d'existir després de segles d'ocupació, de persecució i d'alienació col·lectiva. Temorosos sempre que la seva posició ideològica i personal no els deixi fora de joc, i no podent admetre ni pair el seu profund autoodi (patologia pura), propi de les ments esclaves, van intentant posar fi a tot allò que, davant l'amo de Madrid, els pot delatar en el seu subconscient més profund: l'origen i la voluntat d'existir que emana d'una terra conquerida i colonitzada. S'ho han de fer perdonar a cor què vols, i n'han de sortir impolluts i immaculats, disposats a fer de *cipais* feels, de gossos de caça, dels grans senyors de la metròpolis. És el paper més trist i miserable que hom pot imaginar, d'una baixesa ètica categòrica, i no hi haurà Déu ni sant del paradís que els vulgui absoldre. ◆